VOL. 61. No. 18. SEPTEMBER 51, 1969 61. ÉVF. 18. SZÁM, 1969. SZEPTEMBER 15.

Evangéliumi Hírnök
GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America — Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

"Az Evangélium Istennek hatalma" (Róma 1:16)

Európai magyar baptisták között

Isten jóvoltából abban a különös kegyelemben részesültem, hogy augusztus hónapban résztvehettem feleségemmel együtt a Bécsben tartott Európai Baptista Kongresszuson és a Jugoszlávia-i (Újvidék—Novi Sad) biblia konferencián. Mindkét hely a lelki áldások forrásának bizonyult és azon felül remény fölötti kedves magyar baptista találkozó lett. Erről az utamról folytatólagosan két-három cikk keretében szándékozom beszámolni kedves olvasóinknak.

A bécsi baptista kongresszusra csak négy *hivatalos* magyarországi vezető jött ki: Laczkovszky János, Nagy József, Szebeni Olivér és Vicián testvér, A négy hivatalos kiküldött mellett nagy meglepetésünkre és örömünkre ott találtunk vagy 18-20 magyarországi testvért, aki nem hivatalos kiküldöttként jött ki.

A magyarországi baptisták mellett kedves és emlékezetes alkalom volt a csehszlovákiai, németországi, svájci és jugoszláviai magyar baptistákkal való találkozás. A magyar baptista testvérek egy részét ismertem, illetve 22 évi távollét után megismertem, a fiatalabb nemzedékkel pedig ismeretséget kötöttem. Legalább 35 magyar baptista volt Bécsben az Óhazából és különböző európai országból.

A bécsi konferencia augusztus 10-én délután ért véget Billy Graham evangélizálásával. Aznap este indultunk Jugoszláviába, Újvidékre, ahol a Christian Missionary Alliance rendezésében tartott biblia-konferencián vettünk részt. A konferenciát a baptista szeminárium helyiségeiben tartották. Két neves amerikai teológus, illetve evangélista vitte a fő szerepet. *Dr. Carl F. Henry*, a Christianity Today című lap volt főszerkesztője és *Dr. Stephen F. Olford*, a New York-i Calvary Baptist Church közismert lelkipásztora. Mindkettő a konzervatív, evangéliumi baptizmus kiváló képviselője.

Újvidéken (Novi Sad) több kellemes meglepetés ért. Először a szép, tágas szemináriumi épület és az újszerű, jól berendezett imaház, a szemináriumi épülettel kapcsolatban. Másodszor a megjelent magyar baptisták száma. Harmadszor, hogy azonnal befogtak munkába és a hét folyamán 12 beszédet tolmácsoltam magyarra. A tolmácsolást fülhallgatókkal követték a magyar testvérek.

Dr. Henry bibliamagyarázat sorozatot, Dr. Olford pedig evangélizációs előadásokat tartott. Nagy kegyelemnek vettem, hogy az Úr egy csüggedő, bizonytalankodó helyzet megoldására használt fel. A magyarok kérdezték: mennyit érthetünk, nyerhetünk itt, hiszen a beszédeket angol és szerb nyelven halljuk, de azokat nem értjük. Amikor egyik magyar testvérem meglátott, így kiáltott fel: "Béla bácsi, ez nem igaz! Látom, de nem tudom, hogy képzelődöm-e?" A csüggedő hangulat örömteljes, áldásos együttlétté vált.

Az újvidéki konferencián is volt legalább 15 magyarországi testvérünk, valamint öt református lelkipásztor és testvér-gyülekezetekhez tartozó tag.

Amíg Jugoszláviánál tartunk, papírra kínálkozik néhány biztató tény. Örömmel írhatom, hogy ez az ország, teljesen szabad ország volt részünkre. Zágrábban járt a vonatunk hétfőn reggel, amikor egyik bécsből velünk utazó testvérünk kopogott a hálófülke ajtaján: *Zágrábban vagyunk.* (Elég mélyen bent az országban.) A határon fel sem ébresztettek. Az útlevél a kocsi portásánál volt s az mindent elintézett a határon, amíg mi aludtunk. Bent az országban szabad volt a közlekedés, a vonaton és kisebb állomásokon rendőrt nem láttunk, a pénzváltás szabad. Nincs fekete piac. Látogattam a magyar falvakat és prédikáltam. A rend kedvéért a helybeli gyülekezeti vezetők bejelentették ugyan, hogy egy amerikai-magyar fog prédikálni, de minderről én előre semmit sem tudtam. Jugoszláviából szabadon lehet kiutazni, természetesen útlevéllel. Több tízezer jugoszláviai munkás dolgozik Nyugat-Németországban, Franciaországban, Svédországban és Olaszországban. Ezek a munkások szabadon jönnek-mennek s viszik haza a jó német márkát és svéd koronát. A földműves gazdák megtarthattak magántulajdonban 17 hold földet és gazdálkodnak, amint akarnak. A gazdák nagy része traktorral dolgozik. Hallottam olyan megjegyzést, hogy a jugoszláv kormány foglalkozik azzal a gondolattal, hogy a magánkézben birtokolható holdak számát megduplázza. 34 holdon jobban kihasználhatják a mezőgazdasági gépeket.

EVANGÉLIUMI HÍRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
1619 Edward Ave., Canton, Ohio 44705
Editor — Szerkesztő:
DR. BELA UDVARNOKI
609 Woodridge Drive,
Murfreesboro, North Carolina 27855
Telefon: (919) 398-4646
Second Class Postage Paid at Canton, O. and additional mailing office.
Subscription fee: $4.00 per year
Előfizetés és címváltozás
erre a címre küldendő:
Mr. John Szász
1619 Edward Ave., Canton, Ohio 44705
FONTOS: Címváltozást, kérjük, jelentsék Szász János lapkezelőnek.
Printed by
Classic Printing Corporation
9029 Lorain Ave., Cleveland, Oh. 44102

A baptista misszió szabadon dolgozhat Jugoszláviában. Az újvidéki konferencia, amelyen résztvettek helybeli, magyarországi, csehszlovákiai, romániai és bulgáriai baptisták, csak ebben a szabad légkörben valósulhatott meg. 1968-ban Dr. Billy Graham evangélizált Zágrábban. Kedves jelenet volt Bécsben, amikor a zágrábi baptista énekkar énekelt a Graham összejövetelein használt énekek közül egyet, két zágrábi atyafi feltartott az énekkar mögött egy nagy feliratot: *"Billy Graham, come back to Zagreb!"* Dr. Graham ott, nyomban kilátásba helyezte, hogy 1970-ben ismét ellátogat Zágrábba. Egy jugoszláviai magyar testvér pedig már azon gondolkozik, hogy miként lehetne a remélt magyar hallgatók részére közvetíteni tolmács útján Dr. Graham beszédét.

A magyarországi, csehszlovákiai, jugoszláviai és a többi európai magyar baptisták hűségesen magyarok és baptisták. Ebben a tekintetben alig lehet változást találni két évtizedes távollét után. Ahol pedig a nyomás enyhült, mint Jugoszláviában, a szabadságra vágyó lélek azonnal jelentkezik. Ez a feltörő lelki erő, felszabadult buzgóság kétségkívül azt mutatja, hogy a keleteurópai baptista munka még nagy jövő előtt áll. U.B. *(Folytatjuk.)*

"Szeretteim, szeressük egymást . . ."

I. JÁNOS 4:7

Nagyon megragadott az alábbi történet s olvasás után úgy döntöttem, hogy megosztom veletek Testvérnőim. Egy apa írja — "Most egy éve történt. Az íróasztalom mellett ültem, a havi kifizetendő adósság elosztásával bajlódtam, amit rendszeresen csekken szoktam elintézni. Péter fiam, aki akkor 12 éves volt, sugárzó arccal jött be hozzám és kijelentette, hogy Édesapám! ma van a születésnapod és 55 éves lettél és én 55-ször akarlak megcsókolni, minden évre egyet! El is kezdte nagy hévvel, de én a sok fizetnivalóra tekintettem, amik az íróasztalon kiterítve voltak és bánatosan mondtam: Ó, Péter! ne bánts most, látod menynyire el vagyok foglalva?! És továbbra is írtam a számlákat . . . A nagy csendre lettem figyelmes . . . felnéztem . . . és láttam a nagy kék szemeit könnybe lábadtan, ahogy szomorú arccal nézett reám. Hirtelen, mintegy bocsánatkérően mondtam: Péter! majd holnap befejezed.

Nem felelt Péter, csak csalódottan, lehajtott fejjel, lassan elhagyta a szobát. Aznap este lefekvés előtt úgy szóltam hozzá: Péter! No most fejezzük be, amit előzőleg már elkezdtél! De úgy tett, mintha nem hallotta volna. Két hónap múlva egy baleset érte Pétert, úszás közben görcsöt kapott és a víz hullámai elborították testét. Amikor végre kifogták, már halott volt. Testét oda helyeztük, ahol vakációja alatt legszívesebben időzött."

"Ahogy most úgy visszaemlékezem — írja az édesapa — ezen a neki kedves helyen, most sok szép madár csiripel, a galambok turbékolnak, de a világ legszebb hangú éneklőmadarai sem énekelnek olyan szépen, mint az én kis Péter fiam szokott énekelni. Az ő hangja cseng a fülemben és az ő kérése az 55 születésnapi csókkal! Elment és itthagyott az emlékekkel, és azzal a fájdalommal, hogy éhes volt a szeretetre és nem adtam neki időt. A befejezetlen születésnapi csók és sok egyéb most visszajön elém, éget, és vádol. Ó, csak meg tudnám neki mondani, mennyire megbántam, de most már késő, csak az emlék és vád marcangolja lelkemet."

Nagyon megrendített a fenti édesapa visszaemlékezése és fájdalma, s mint egy figyelmeztetés szólt hozzám. Mi szülők, e rohanó világban el vagyunk foglalva a különböző iskolai, gyülekezeti, családi teendőinkkel, vajon nem esünk-e hasonló hibába, mint a fenti édesapa?

"Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van." (I. Ján. 4:7) Így írja János apostol. Mindenki szeretetre vár. Billy Graham igehirdetésében mondotta egy alkalommal: "A világ meghal egy kis szeretetért." A szeretet az Istentől van, mi természetesen nem tudunk Ő nélküle szeretni, mert nem a mi természetünk, de Istennek az a természete, mert " . . .Ő maga a szeretet." (I. Ján. 4:8) Ha Isten él, és lakik a szívünkben, akkor rajta keresztül tudunk szeretni. Ez az Ige arra tanít bennünket — és a fenti kis történet is —, hogy míg az Úr ad időt és alkalmat, *Ma* adjunk szeretetet, mert a szeretet, amit *ma* adunk, az marad meg, a *tegnap* már visszahozhatatlanul a múlté, a *holnap* még nem a mienk és ki tudja lesz-e holnapunk? De a *ma* a mienk, ezért ragadjunk meg minden alkalmat, hogy adjuk a szeretetet annak, aki várja tőlünk, nem félszívvel, hanem teljes szívvel, először Istennek azután embernek! *Faulkner Károlyné*

Szeretet éneke

Szeretem a Földet: ezt a vak csillagot,
Hol az Úr nékem egy arany hárfát adott:
Szeretem miként az apámat, anyámat,
Szeretem a rajta tündöklő csodákat.

Szeretem az álmot, a hitet, a reményt,
Szeretem a prózát és a szép költeményt,
Szeretem a tengert, a hegyet, a völgyet,
Hallgató éjben a dalteremtő csöndet.

Szeretem a Napnak arany mosolygását,
Szeretem a rózsa-bimbók fakadását,
Szeretem a dalos madarak énekét,
Szeretem a fáknak földre hullt levelét.

Szeretek én mindent ebben a világban:
Télen a havat és napsugárt a nyárban,
Szeretem a holdat és a csillagokat,
Szeretem a kicsit, szeretem a sokat.

Óh de minden felett azt a bűnös Embert,
Kit a Kerub boldog Édenéből elvert:
Szeretem könnyeit, szeretem bánatát,
Krisztus keresztjét: az égbe mutató fát!

Majerszky János

THE GOSPEL; THE POWER OF GOD FOR THE WHOLE WORLD

Address Delivered at New Br unswick, N. J. July 12, 1969 for the Hungarian Baptist Con vention by David O. Lindsay.

C. S. Lewis, in his book *Mere Christianity* has suggested that one of the most shocking, preposterous statements that Jesus ever made was that which was spoken to a lame man, in which he said, "your sins are forgiven you." We can understand how a man could forgive someone who had offended or hurt him; but what should we think of a man, himself unhurt, who forgives one for hurting another? It is like forgiving the man who has just robbed our neighbor; the thought is ridiculous, yet this is exactly what Jesus did. By saying "your sins are forgiven you" he was claiming to be able to forgive sins, any sins, as if He were the one offended. The Pharisees' reaction was prompt and accurate: "Who can forgive sins but God alone?"; and in so saying they became unwilling prophets of the one who said he was the Son of God. For unless Jesus were really God, what he said about forgiving sins would be colossal nonsense; it makes sense only if He himself were God, which He is. This is why this man Jesus has more cosmic significance for this world than any space voyage to the moon, or any philosophy or ideology of earth; because He is God, and He brings his gospel to the world of men.

We call the "gospel" "good news", and so it is. What makes it *good* news is not that man's sin is discovered, (that's bad news!) but that God is in the business of forgiving men. It is good news because it tells of Jesus, the one who loves unlovely and imperfect people, not just the "good" or "nice" or proper people. Someone has said, if God were in the business of loving perfect people, He would have gone out of business long ago. Yet there are many, whose Christianity is barren and unsatisfying, simply because they are trying so hard to be good enough for God to love, and forgetting that God loves them anyway. The gospel is "good news" also because it tells of one whose love and salvation is not just limited to an individual, or a race, or a nation but is extended to the whole world of men. This is why St. Paul could say, with real conviction, "I am not ashamed of the gospel of Christ, for it is the power of God unto salvation to the Jew first, and also to the Greek." (Rom. 1:16)

2. THE POWER OF GOD:

A few years ago, men would look at a lump of coal, and envision the tremendous power locked within it, power to heat their homes, drive their locomotives, run their electricity plants for electric power for their homes. But little did they then realize the unbelievable power that was locked within the atoms of matter of which the earth was composed. So it is with our Christianity; we possess unlimited power of God in the gospel, power which we have not yet even tapped; we have only scratched the surface.

And today we have an urgent need for this power, because He who has been given temporary "lease" on this world, whom the Scriptures calls "the powers of darkness", is immovable in human terms. He must be met with the very power of God. But God has chosen to do a very strange thing: He has chosen to channel His mighty power through human beings, His children, in order that He might work through us. What infinite patience, that God should limit Himself in this way, to our faith. Recall the experience of Jesus in his ministry, where "he could do no mighty work there because of their unbelief". God does not force His power on the world, which is why Paul says, "How shall they call upon him in whom they have not believed, and how shall they believe unless they hear, and how shall they hear without a preacher...?" This means men and women, God's chosen instruments for channeling His power. Yet remember this: though men are channels of that power, the power is still of God, and unless the Holy Spirit convinces a man of his need, nothing will happen. The question remains, how do we translate the "good news" today into the words that men most desperately need to hear; how do we interpret to the world the love of God; how can we effectively "channel" the awesome power of God for the whole world?

3. THE HOPE OF THE WORLD

Let me illustrate with a passage from James, 2:15-16. To paraphrase, James says "What good is it, when you see a person without food clothes and the necessities of life to say'God bless you brother, may you be fed and clothed" and yet not give them what they really need"? What good is it if we say all the right things, think all the right theological thoughts, but never translate this into action in terms of human need? The answer is, it is no good. And to translate God's provision for a needy world, our first step should be to recognize the need, so we know where we are going.

A friend of mine, who served on the Volunteer Fire Department in a certain town had a rather embarrassing experience. On one occasion, he happened to be one of the first to arrive at the station to answer an alarm. Thrilled with the prospect of driving a truck to a fire, he jumped on a truck and roared out of the firehouse, siren wailing. About one hundred yards down the road, he realized he had neglected to find out where the fire was. With much embarrassment, he had to back up all the way to the station for directions. So we ask, what are the needs of the world that the gospel can answer?

One of the desperate needs of the world today is an answer for the alienation of the young. The "generation gap" is not only real, it is very wide: and few churches escape the experience of seeing an almost total absence of the young

people. Now I know that Christianity will not die because our young folks don't come to church; I also know that Christianity is not irrelevant, as many young people seem to think. What *is irrelevant* to the young folks is the way we *practice* our Christianity. We see a strange sight; we have brought into being a generation of young people with high ideals, but with little capacity for putting them into practice. In today's church there is no more room for hypocrisy or dishonesty or pretension. Nothing less than "honest to God" Christians are sufficient to bridge the gap.

Another desperate need is the alienation of the races—not just black and white, but all races of men. The one commandment that men have continually stumbled over is the simplest: "love your neighbor as your self." But for twenty centuries we have been asking the ridiculous question, "who is my neighbor?" For some reason, God still replies to our stubborness by saying "If you cannot love your neighbor, whom you *can* see, how can you love God whom you cannot see?" The answer to that question is shattering!

Another desperate need is one suggested in the aforementioned passage from James' epistle; the agonizing plight of the hungry and poor in this world. No matter how we argue about "reasons" for a persons' being hungry or poor, in spite of all our rationalizing, the Scripture plainly states that part of our rseponsibility as children of God is to joyfully do something constructive to help the poor — which means infinitely more than just a "handout". We rationalize by quoting Jesus own words "The poor you always have with you", but we neglect to finish the quotation — "And whenever you wish, you could do something to help them". (Mark 14:7, paraphrase)

We are in the midst of a desperate battle for man's heart and mind, a battle that is being waged by the Communists on one side, and Materialist philisophy on the other. (I'm sure that one is equally as bad as the other) In this battle, we are a long way from victory.

Underlying all of these needs is the basic problem of man; the problem of his sin and rebellion against God. The traditional forms of mission in which our churches have engaged in the past are not sufficient for today. We have said "come" to the church, and the world has ignored us. Christ's command was, rather, "Go"; go out and get them to believe and commit themselves to Jesus Christ. In the twentieth century we have television, radio, coffee houses, fellowship groups, industrial missions, etc. All of these are means of confronting individuals, where they are, on a person-to-person basis, (which has been and will be the only way the gospel is communicated) with the good news. We have sent our missionaries; we have donated our funds; but neither of these is sufficient for today. We have reached the point where every one of us must throw ourselves into the battle, or lose the game. The world can read the gospel according to Matthew, Mark, Luke and John; it needs desperately to hear the gospel according to YOU.

On your program, the printed title of this sermon puts a space between "The Gospel, the Power of God;" and "the Hope of the World". It is my conviction that that space will not be filled unless you and I fill it. Although God can and does perform His will without us (often, in spite of us) He still has chosen US to stand in the gap and communicate, interpret His gospel to the world. And for "The Gospel, the power of God" to become the "hope of the world", it will take you and me, devoted and dedicated to serving Jesus Christ 24 hours a day, saying "I am not ashamed of the gospel of Jesus Christ, for it is the power of God unto salvation to the Jew first, and also to the Greek."

Az egyetemi hallgató küldte haza a sürgős táviratot: "Pénz és barátok nélkül állok." Ment azonnal a papa távirati válasza: "Keress barátokat."

Neves baptista elődök

ONCKEN JÁNOS GERHARD

Németország a refomáció hazája; Luther előtt és után is számos ún. anabaptista mozgalom keletkezett itt; némelyiket véres kegyetlenséggel nyomtak el. A mai németországi baptista misszió 1834-ben vette kezdetét, amikor Oncken Hamburg *mellett az Elba folyóban feleségével* és öt hivő társával alámerítkezett. Oncken 1800. január 26-án Varelben született. Kezdetben többször szenvedett börtönbüntetést engedély nélküli evangélium hirdetésért. De sikerült gyülekezetet alapítania és az általa kezdett Böhmckenstrasse-i (Hamburg) gyülekezet jelentős helyet foglalt el az ország vallási életében. Oncken kiváló misszió érzékkel bírt; ennek a kegyelmi adománynak volt gyümölcse közvetlenül, vagy közvetve a dániai, svájci, finnországi, lengyelországi, balkáni és a magyarországi misszió. Rottmayer és társai, majd Meyer Henrik is Onckentől kaptak impulzust a magyarországi igehirdetésre. Spurgeon, aki személyesen ismerte Onckent, "Németország Pál apostolának" nevezte. Angus professzor szerint "Oncken többet dolgozott az evangélium ügyének az előhaladásáért a kontinensen, mint bárki más ebben a században." Oncken 1884-ben távozott a földön élők sorából.

RENDEZTED
AZ ELŐ-, VAGY UTÓFIZETÉST
AZ EVANGÉLIUMI HÍRNÖKRE?
MEGRENDELTED-E
ISMERŐSEIDNEK AJÁNDÉKBA
AZ EVANGÉLIUMI HÍRNÖKÖT?

Bölcs szavak egy ismeretlen szerzőtől

Lesz-e időd? Akinek nincs ideje Bibliát olvasni, lesz ideje betegnek lenni. Akinek nem jut idő az imádkozásra, időt kell szakítania a halál számára. Akinek nem akad ideje a saját állapota felől gondolkodni, talán elég időt a vétkezésre és aki nem lel időt bűnei elhagyására, olyan idő elé néz, amikor késő lesz a bánat . . .

Nők rovata

Rovatvezető: *Szerencsy Józsefné*

Női konf. elnöke: Bányai Sándorné
Alelnök: Attila Tivadarné
Pénztáros: Kish Ernőné
Jegyző: Szabó Istvánné

A juhok ajtaja

"Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért."
(János 10:9, 11.)

A nyugati országokban kevesen ismerősök a keleti országokbabn épített "juhok aklával", amely rendszerint hat láb magasságú körfalból áll. Van rajta egy hat láb szélességű bejárat, ez az egyedüli nyílás, ahol bárki is bemehet (anélkül, hogy a fal tetején be ne mászna). A bejáraton nincsen ajtó, amit kinyitni vagy bezárni kellene (nem volt rá szükség). Amikor az alkony közeleg, a pásztor ott áll a bejáratnál és szólítja a juhokat, míg minden egyes be nem megy, s eközben megszámlálja őket. És akkor a pásztor botját maga mellé téve, keresztbe fekszik a bejárat előtt és ott alszik reggelig.

Ennek az akolnak nem "közönséges" ajtaja van (fából vagy másból), hanem igazi *élő személy*. Az Úr Jézus ezt mondja magáról: *"Én vagyok az ajtó"*, aki azon az ajtón bemegy, meg van mentve. Jézus nem "egy ajtó", hanem *"Ő az ajtó"*, aki az élete árán is megőrzi a juhokat és ad azoknak örök életet. (Lásd Ján. 10: 27-28.)

Amikor egy turista Palesztinában járt és látta, hogy egy ember bottal *hajtotta* a juhokat, odafordult barátjához és azt mondta neki: "Én mindig úgy hallottam, hogy a nyájat *vezetni* szokta a pásztor, és nem hajtani. "Ó" — felelt barátja — "ő nem a pásztor, hanem a mészáros!" — "Igen" — mondta elmélyülve gondolataiban a turista — "Istennek sok báránykája is úgy érzi, hogy hajtják őket és nem vezetik... sok terhet raknak rájuk — vagy éppen csak hasznot húznak belőlük — aminek semmi, vagy nagyon kevés lelki értéke van."

A jó pásztor elől vezet, jó példával jár elől és legelteti nyáját "kies legelőkön" és vonzza a juhokat előre, felfelé az Isten Akoljába.

A bárány nagyon gyáva természetű: nem tud védekezni az ellenséggel szemben; nem jó futó, nem tud árkot ásni, hogy elbújhasson az ellenségtől; nem tud harapni sem, mivel csak alsó fogsora van; nincs tájékozódási képessége, ha kiszabadul nem tud visszatalálni. Az egyedüli biztonság részére a jó pásztor. Ha eltéved, zavarba jön, megvadul és pásztor nélkül teljesen tehetetlenné válik és könnyen a vadak áldozatja lesz. (Lásd a Megváltó példázatát: Máté 18:11-14.) Az Úr Jézus *egy* eltévedt bárányа után is elment, hogy megkeresse.

Ha nagyon lekötik magukat a pásztorok, nem jut idejük az eltévedt bárányok megkeresésére. Pedig, ha azok kilépnek az akolból, csak úgy lehet remény ahhoz, hogy visszatalálnak — mielőtt a vadak prédájává lennének —, ha a jó pásztor keresi és visszavezeti őket. "A jó pásztor életét adja a juhokért."

Az Úr Jézus nyitott ajtó azok részére, akik be akarnak menni az Ő akoljába, az Isten országába; de el van zárva a lehetőség azok előtt, akik más úton akarnak bejutni.

Vajda Pálné

Hulló levelek

Levél, te zöld parányi csepp,
Ki tartja számon életed?
Letép a szél, repít tova,
Ki tudja merre, vagy hova?

Ahol lehuppansz csendesen,
Lábak taposnak győztesen,
Az élet ott már nem terem.
Alszod halálod végtelen.

De én, de én, mint egy levél,
Vaj'h engem is e sors kísér?
— hullnak a sárga levelek:
Emberfáról emberszívek.

A hant bedől s vele a kéz,
Mely ápolta, az is enyész,
— Ha őszi szél temetve zúg,
Embernek s lombnak egy az út?

Nem. — Boldogan vallást teszek;
A lélek Istené lehet!
Itt ősz, halálos hervadás,
Ott áldott rügybe-borulás!

Az ég kertjének fája zöld,
Tavasz virít, virágot ölt,
Szellem suhan fölötte át;
Gyümölcsbe ér virágos ág.

Ott Isten jár a kerten át,
Elhinti élet harmatát,
S a fáról nem szakad levél,
Nincs hervadás, halálos éj.

Repíts hát bátran őszi szél!
Mert szép az ég, dicső a cél!
— Az élet fáján rügy leszek?
Levél, virág, gyümölcs? Lehet.
Csak ott legyek, csak ott legyek!

St. Erzsébet

Misszió mezőkről...

Sao Paulo, Brazília. — Nagy István lelkipásztor testvér jelenti, hogy az ottani magyar baptista gyülekezetben június 21-én gyülekezeti ünnepélyt tartottak a zenekar fennállásának évfordulóján. Az imaház teljesen megtelt érdeklődő közönséggel. Az áldásos ünnepély után tea és sütemények mellett társalogtak a jelenlevők. (Sao Paulóban most tél van.)

Június 23-án temették a 93 éves korában elhunyt özv. Nagy Sándorné sz. Papp Lidia testvérnőt. Hosszas betegségből szabadította meg az Úr. A gyászoló családra a gyülekezet az Úr vigasztalását kívánja.

Imaház építésre a következő adományok jöttek: Konrád János és neje, Detroit, 70.—; Koye Imre és neje, New Brunswick, 50.—; Kuti Sándorné, New Brunswick, 25.—; Bezzeg Mihályné, New Brunswick, 5.—; Andreca Veronica, New Brunswick, 10.—; Szerencsy Józsefné, New Brunswick, 10.— dollár. Az adományokat hálás köszönettel fogadták.

AZ EVANGÉLIUM ISTEN HATALMA AZ EMBER MEGMENTÉSÉBEN

SZABADI GUSZTÁV LELKIPÁSZTOR ELŐADÁSA A NEW BRUNSWICKI KONFERECIÁN

"Mert nem szégyenlem a Krisztus Evangéliumát, mert Isten hatalma az minden hivőnek üdvösségére." (Róm. 1:16)

Az Evangélium görög szó s az őskeresztyén nyelvhasználat szerint jó, örömteljes hírt jelent. Az örömteljes hír az, hogy Isten az ő ígérete szerint az idő teljességében elküldte egyszülött Fiát, aki értünk történt halálával és feltámadásával az emberiséget megszabadította a bűn és a halál hatalmától. Az Evangélium tehát Isten kegyelmének a megnyilvánulása az ember felé.

Isten kegyelmi megnyilvánulását mindig jelek kísérték. Amikor Isten a Sínai hegyen törvényt adott népének, villámlott és mennydörgött, a mennyből tűz szállt alá és annak füstje magasan szállt az ég felé (2 Móz. 19:16-18). Ez a kísérő jelenség Isten szigorúságára figyelmeztette a népet. Az Evangélium kezdetét Istent dicsérő angyalok adták tudtul az embereknek, s ennek végére Jézus tett pontot halálával a Golgotán. Amíg a törvény érezheti Isten szigorúságát, az Evangélium Isten kegyelmének nagyságát.

Az Újszövetségben az Evangéliumnak származása és rendeltetése szerint többféle nevét találjuk.

Elsősorban az Evangélium *"Isten Evangéliuma"* (Róm. 1:1). Isten Evangéliuma, mert Istentől eredt. Isten Evangéliuma, mert beszél az Atya kegyelméről, szeretetéről, melyet János így fejez ki: "Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy minden valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök életet vegyen" (Jn. 3: 16). Isten egykor azt a kijelentést tette, hogy: "Minden lélek az enyém" (Ez. 18:4). Az Evangélium által tehát joggal keresi ami az övé, hogy megtartsa és üdvözítse.

Az Evangélium *"Krisztus Evangéliuma"* (Róm. 1:16). Pál már nem szégyenli az Evangéliumot, melyet azelőtt gyűlölt és üldözött. Nem szégyellte Damaszkusz óta, mert rájött, hogy Krisztus Evangéliuma Isten egyedüli hatalma az üdvösségre. Krisztus Evangéliumában Krisztus szól hozzánk, a Megtartó és Szabadító. Megmutatja a menny felé vezető utat és ellát jótanáccsal.

Az Evangélium természete szerint *"Isten kegyelmének Evangéliuma"* (Ap. csel. 20:24). Pál még életét sem sajnálta, hogy megértesse velünk Isten kegyelmének Evangéliumát, kegyelmének nagyságát. Isten az Evangéliumban megajándékozott jóindulatával, bűnbocsánatával, a fiúsággal és az örök élettel. Az Isten kegyelme, Isten hatalma, mert az Isten hatalma kegyelemben és szeretetben nyilvánul meg.

Az Evangélium célja szerint *"Üdvösségünk Evangéliuma"* (Ef. 1:13). Isten az Evangéliumot azért adta, hogy általa üdvösségre vigyen. Az üdvösség jutalom, amely után mindnyájan törekszünk. Az üdvösség Evangéliuma megismerteti velünk a jutalom feltételeit, megnyitja szemünket, felruház erővel, hogy győzzünk bűn, világ és Sátán felett. Tudatosítja bennünk a hálát Isten felé, mert "az Ő akarata szült minket újjá az igazságnak Igéje által" (Jak. 1:18).

Az Evangélium *"Isten országának Evangéliuma"* (Mk. 1:14). Izráel szabadítót várt. Szabadulni akart a római járom alól. Jézus eljött, mint Szabadító és beszélt az ő eljövendő országáról, melyben ő uralkodik. Ebben az országban nem lesz már önzés és erőszak, nem gyötör senkit sem a Sátán és a bűn.

Az Evangélium minősége szerint *"Örökkévaló Evangélium"* (Jel. 14:6). Ez az Evangélium minden kornak, minden osztálynak és minden népnek szól. Ez az Evangélium nem öregszik, nem gyengül és nem hagy el soha semmit az ő frissességéből. Az Evangélium nemcsak az öregeknek, nemcsak az elmúlt századoknak szól, hanem a mai technikailag fejlett világ emberének is. Az Evangélium örökké aktuális és értéke mindig nő az istenfélő ember előtt.

Az Evangélium *"Krisztus dicsőségének Evangéliuma"* (2 Kor. 4:4). Krisztus dicsőségének Evangéliuma Krisztus győzelméről beszél. Beszél Krisztusnak a kereszten vívott győzelméről. Ez a győzelem volt a legnagyobb, mely valaha is létezett, mert az ember legnagyobb ellenségét győzte le, a bűnt, Sátán erejét és hatalmát. A dicsőség mindig a győzőké. Győzelmének eredményét nem tartotta meg, hanem elosztotta a bűnösök között. Krisztus dicsőségének Evangéliuma, mert tudtul adja, hogy Jézus feltámadt, mennybe ment és mint győző mindenekfölé emeltetett.

Pál, a minden idők legnagyobb apostola azt mondja, hogy ő "nem szégyenli a Krisztus Evangéliumát, mert Isten hatalma ez" (Róm. 1:16). Pál szájából ez komoly és nagy kijelentés, sőt ennél több, határozott bizonyságtevés Krisztus mellett. Krisztus Evangéliuma egész életére legyőzte őt a damaszkuszi úton. Megölte benne a vérszomjas üldözőt, a gőgös farizeust. Nem szégyenli, mert saját magán érezte ennek hatalmát. Ez a "saját magán" azt jelenti, hogy az Evangélium szíve mélyébe hatolt. Pál megértette az Úr szavát és alávetette magát Isten hatalmának. Ez a hatalom csodákat művelt az apostolokon és csodákat művel ma is gyermekein keresztül. Akik szégyenlik az Evangéliumot, lebecsülik Isten hatalmát. Pál nem szégyelte, hogy hisz az Evangéliumban attól a naptól kezdve, mikor találkozott az Úrral s átadta magát mondván: "Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem" (Ap. Csel. 9:6).

Az ember megmentése és üdvössége több munkájába kerül Istennek, mint a teremtés. De Isten ereje és hatalma kifogyhatatlan, kielégíti mindnyájunk szükségét, elég ahhoz, hogy a legnagyobb bűnöst is üdvözítse. Isten minden erejével a bűnös ember segítségére siet, hogy megmentse és megszabadítsa a Sátán karmaiból. E hatalom által mentesül a lélek a bűntől és az Isten haragjától, mert kibékül Istennel. Ennek a hatalomnak álltak szolgálatában Pál, az ősatyák, a vértanúk és úttörő elődeink.

Az Evangélium erejét mint Isten hatalmát az emberek megmentésében csodálatosan látjuk a Szentlé-

lek kitöltetésekor. Pünkösdkor az Evangélium, mint Isten hatalma, ezreket ragadott meg.

Az Evangélium hatalma pünkösdkor meggyőzte a hallgatóságot az igazságról. "Mikor hallották, szívükben megkeseredének" (Ap. Cs. 2:37). A szögeket, mellyel Krisztust keresztre feszítették önmagukon érezték, s félő pillantással néztek egymásra. Ki örül annak, ha felébresztik a lelkiismeretét? Ha a kegyelem érinti a bűnös szívét, a bűnösök meglátják azt, "Akit átszegeztek" (Zak. 12:10).

Az Evangélium hatalma *bűnbánatra késztette* a hallgatóságot. Azt kérdezték "mit cselekedjünk atyámfiai férfiak" (Ap. Cs. 2:37). Ez az égető kérdés a lélektől megsebzett szívből jött s mutatja azt a tényt, hogy az üdvösség csak Istentől jöhet. "Mit cselekedjünk?" Egy bűntudatra ébredt bűnös nem tudja hirtelen mit cselekedjen, de ha őszinte és teljes bűnvallást tesz, az Úr kész a bűnbocsánatra és hatalma újjászüli az üdvösségre. "Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztít minket minden hamisságtól" (1 Jn. 1:9).

Az Evangélium világos *feleletet adott* a hallgatóknak. "Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindnyájan... és veszitek a Szentlélek ajándékát, mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek" (Ap. Cs. 2:38-39). Péter nem azt mondta, javuljatok meg és legyetek erkölcsösebbek, hanem "térjetek meg és keresztelkedjetek meg." Térjetek meg, vagyis változtassátok meg életeteket és felfogásotokat Jézus Krisztussal szemben, akit megvetettetek, keresztelkedjetek meg és valljátok meg uratoknak nyíltan Jézus Krisztust. Ha mindezt megteszitek, elnyeritek a Szentlelket, aki felruház erővel, hogy legyőzzétek e világot és legyetek bizonyságai Annak, aki meghalt és feltámadt.

Az Evangélium hatalmának *engedelmeskedjetek,* mert: "Örömmel vették az ő beszédét" (Ap. Cs. 2:41). A bűnbocsánat felajánlása a bűnbánatért olyan volt a tömeg számára, mint egy pohár víz a szomjas vándornak. Ez a megmentő hatalom nem ítélte el őket bűnösnek addig, míg fel nem kínálta számukra a bűnbocsánatot ingyen. A hallgatók megértették és elfogadták a kegyelem szavát. Az Evangélium Isten hatalma minden ember számára és üdvösségére.

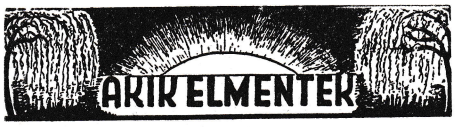
Az Evangélium hatalma *meglátszott* a hallgatóságon. "És foglalatosak voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben" (Ap. Cs. 2:42). Ezek az emberek az Evangélium, az Isten hatalma által tértek meg. E megtérésnek külső, látható jelei voltak. Szerették az Igét, szerették egymást, szerették az eltávozott Mestert és szerettek egyedül és közösen imádkozni. Az Evangélium hatalma beléjük oltotta a Krisztus szeretetét, megteltek Szentlélekkel és növekedtek kegyelemben és az ő Uruk Megváltójuk ismeretében.

Az Evangélium hatalma *együttműködésre* tanította meg őket. "Mindnyájan pedig, akik hivének együtt valának és mindenük köz vala" (Ap. Cs. 2:44-45). Ez nem éppen szükségből, nyomorúságos helyzetükből kifolyólag, mint inkább az egymás iránti ragaszkodás és kölcsönös gyakorlati szeretetéből történt. Az ilyen lelki élet szép, mert megmutatja Isten csodálatos szeretetét, mely betöltötte szívüket. Jézus Krisztus mindent odaadott értük, s most ők is megpróbálják odaadni mindenüket Neki és egymásnak. Mi gátolja ma a testvériség lelki fejlődését? A hit hiánya, az Ige elvetése és az önzés! Ezek gátolják Isten hatalmának is a megnyilatkozását.

Az Evangélium hatalma *boldoggá* tette a hallgatóságot. "Örömmel és tiszta szívvel dicsérték az Istent" (Ap. Cs. 2:46-47). A bűnbánat az a keskeny út, mely boldog hazába, a mennyei honba vezet. Megtérésük után dicsérik azt, akit megbántottak és akinek szívét átszúrták. Hálát adnak Istennek az üdvösségért.

Az Evangélium Isten hatalma, mert *meggyőzi az embert* bűnösségéről. Ez a hatalom arra kényszeríti az embert, hogy vallja meg bűnét Isten előtt, hogy elnyerje az örök életet. Jó példa erre Pál, Kornéliusz, Lidia és a börtönőr. Ez a hatalom közösségbe tömöríti az engedelmeseket és hitüket örömmel jutalmazza. Megtölti a szívet Isten dicséretével és életét bizonyságtevővé teszi.

Szabadi Gusztáv

Detroit, Mich. Június 13-án temettük férje mellé *özv. Balla Lászlóné* szül. *Turcsányi Erzsébet* testvérünket, aki 95 éves korában ment át az örökkévalóságba. Testvérnőnk az óhazában Szentmártonkátán született 1874-ben. Szüleit már gyermekkorában elvesztette, s az élet gondja hamar vállaira szakadt. De az Úr nem feledkezik meg az árvákról s testvérnőnket is, aki engedett a Lélek vezetésének a gyülekezetbe, testvéri közösségbe vezette. Egész életében hálás volt Istennek, hogy az a kis gyülekezet — a Budapest, Hunyadi utcai (később Bp., Nap u.) — oly nagy odaadással vette fel gondját és fogadta szeretetébe. A múlt század kilencvenes éveiben merítette alá a Hamburgi Szemináriumból akkor haza érkezett Udvarnoki András tv. Pesterzsébeten a Dunában. Feljegyzése szerint Csopják Attila testvér vezette ki Pesterzsébetre, ahol már többen vártak az alámerítésre, köztük Alexovics testvér feleségével. Az alámerítésen jelen volt Seres Sámuel testvér is. Testvérnőnk még jól emlékezett a gyülekezet alapító tagjaira: Udvarnoki András, Csopják Attila, Tomi Lajos,, Csörgő Bálint, Szabó András, Bodoky Lajos, stb. testvérekre, akiknek munkájukban szép hangjával segédkezett.

Férjével Balla Lászlóval a gyülekezetben ismerkedett meg, aki nemsokára utána tért meg s kötöttek házasságot 1899. május 22-én. Házasságukból 3 fiú és 4 leány született, akikből még 2 fiú és 1 leány él. A koporsót gyermekein kívül nagyszámú rokonság, köztük 7 unoka, 13 dédunoka és három ükunoka vette körül.

Balla testvérék 1905-ben jöttek ki Amerikába. Először Chicagóban telepedtek le, majd 1915-ben Detroitba jöttek. A gyülekezetnek mindig hűséges és munkálkodó tagjai voltak. Balla testvér 1967-ben bekövetkezett haláláig a gyülekezet diakónusa volt. Balla testvérnő kiváló hangjával az énekkarban a nők között munkálkodott. Szeretettel emlékezünk meg életéről és munkájáról. Benne magyar missziónk egy oszlopos támoga-

tóját veszítette el. Adakzoása a magyar misszióra olyan volt, mint az özvegyasszony két fillére. Életének utolsó esztendeit leányánál Knoxville-ben (Tennessee) töltötte, ahol leánya, haláláig hűségesen ápolta.

Búcsúzunk tőle azzal a két szép bibliaverssel, melyet életében annyira szeretett és amely életét is jellemezte. "Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyük, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el. Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened, megerősítlek, sőt megsegítlek és igazságom jobbjával támogatlak." (És. 40:31; 41:10).

A temetésen Bogár József és Szabadi Gusztáv testvérek szolgáltak az Igével angol és magyar nyelven.

Lehoczki László

Parson Jones' Epistle

About Those 'Good Old Days'

Dear Mr. Publisher:

I was over at brother George's house the other night and he was lamenting the fact that preachers just ain't what they used to be. He allowed as how when he was a youngun the minister was the most respected man in the community. He didn't swear, drink, nor have ulcers. He saved his money, ate fried chicken and kept his nose out of politics. His wife didn't wear short skirts, his younguns didn't shake their hips to loud music and he didn't have a jail record. He was just one whale of a good fella — peculiar but good. George swore they were more God-fearing, Bible-preaching, Bible-living men. He said there wasn't nothing like the old timey preachers.

The problem with brother George is that he just didn't go back far enough. What he referred to as old timey was his childhood. But Christianity started a long time before George was born. I pointed out to George how it was when it was really old timey.

First off, I reminded him that the Lord wasn't considered a nice fella. He was all the time causing trouble in the church and they finally put Him in jail. Most of the church members, instead of feeding Him fried chicken, watched Him executed on a cross. They called Him a bum and a criminal.

His disciples wasn't much better. Ole Simon Peter was in and out of jail most of the time. He wold have an awful bad rating with the FBI.

Then there was St. Paul. He wasn't called a saint back then. The censors wouldn't let 'em print what he was really called. We call him a saint because he ain't living now.

Then there was a fella named Martin Luther who was a out-law, and John Wesley who talked too much about poverty. Yes sir, things ain't what they used to be.

Gotta close now — I'm due in court.

Yours truly,

....—*Parson Jones*
in The Ahoskie Herald

Vidám elme, jó orvosság

Egy budapesti bíró nagy nevetéssel jött ki a tárgyaló teremből. Kollégája a folyosón megkérdi, hogy mi történt?

— Most hallottam a világ legjobb viccét!

— Mondd el!

— Nem lehet, most adtam három évet neki a viccért!

●

"Hogy haladnak gyermekeid az iskolában?" — kérdezte valaki a papától.

"Jól, jól", válaszolta vállvonogatva a papa — "de a szülői értekezletre még mindig álnév alatt járok."

◆

Nem különös az, hogy az a fiatal ember, aki nem volt méltó leányod kezére, a világ leghelyesebb kis unoka papája lett?

Heves vérmérséklet az, ami bajba visz. Büszkeség az, ami ott tart.

Olvassuk tanulmányozzuk a Szentírást

Vasárnapi iskolai lecke. 1969. szeptember 28. A király dicsősége és a nép romlottsága. Kir. I. 4:20-21, 29-30, 32-34. Kir. I. 11:4-6, 9-11.

Hétfő, szept. 22. Salamon bölcsessége. Kir. I. 4:29-34.

Kedd, szept. 23. Különbségek az országban. Kir. I. 4:20-28; 5:13-18.

Szerda, szept. 24. Az ország híre. Kir. I. 7:1-3, 7-10, 13-14.

Csütörtök, szept. 25. Salamon figyelmeztetést kap. Kir. I. 9-1-9.

Péntek, szept. 26. A sébai királyné látogatása. Kir. I. 10:1-10.

Szomb., szept. 27. A bálványimádás romlást okoz. Kir. I. 11:1-11.

Vasárnap, szept. 28. "Mindnyájan elhajlottak." Zsolt. 53:1-6.

Vasárnapi iskolai lecke. 1969. október 5. A két királyság. Kir. I. 12: 12-20, 26-29.

Hétfő, szept. 29. Az ország szakadását megjövendőlik. Kir. I. 11:28-35.

Kedd, szept. 30. A nép kérelmét elvetik. Kir. I. 12:1-5.

Szerda, okt. 1. Az ország ketté szakadt. Kir. I. 12:16-24.

Csütörtök, okt. 2. Jeroboám bálványimádása. Kir. I. 12:25-13:3.

Péntek, okt. 3. Jeroboám büntetése. Kir. I. 14:4-9, 12-18.

Szombat, okt. 4. Roboám uralkodása Judában. Kir. I. 14:21-31.

Vasárnap, okt. 5. Az igazság megerősíti a királyi széket. Péld. 16:12-20.

Vasárnapi iskolai lecke. 1969. okt. 12. Az Úr az IsIten, vagy Baál? Kir. I. 18:30-39.

Hétfő, okt. 6. Akháb bálványimádása. Kir. I. 16:29-33.

Kedd, okt. 7. Isten megőrzi prófétáit. Kir. I. 17:1-16.

Szerda, okt. 8. Egy gyermek feltámasztása. Kir. I. 17:17-24.

Csütörtök, okt. 9. Illés Akháb előtt. Kir. I. 18:1-12, 15-16.

Péntek, okt. 10. Istenítélet a Kármelen. Kir. I. 118:17-29.

Szombat, okt. 11. Az Úr az Isten. Kir. I. 18:31-46.

Vasárnap, okt. 12. Az ima ereje. Jakab 5:16-18.